

רע"פ 303/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 303/16

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 30.12.2015, בעפ"ג 53244-06-15, שניתן על ידי כב' השופטים י' אלון - נשיא; י' צלקובניק; י' רז-לוי

המבקש: בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (הנשיא י' אלון והשופטים י' צלקובניק וי' רז-לוי) בעפ"ג 53244-06-15 מיום 30.12.2015, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (השופט ר' סולקין) בת"פ 37444-01-12 מיום 14.5.2015, בגדרו נגזרו על המבקש חמישה חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות; תשעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור כל עבירה מסוג פשע בניגוד לפרק י' בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) או עבירה שנעברה בהשפעת אלכוהול, סמים או חומרים משני תודעה או עבירה שנעברה תוך שימוש בנשק קר או חם; ושישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור כל עבירה, למעט עבירת פשע, בניגוד לפרק י' בחוק העונשין.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של תקיפה סתם של בת זוג, לפי סעיף 379 בצירוף סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 20.5.2011 תקף המבקש את אשתו (להלן: המתלוננת) בכך שדחף אותה. כתוצאה מעדה המתלוננת ונפלה על הרצפה. מיד לאחר מכן, בעט המבקש במתלוננת בעודה מוטלת על הרצפה.

3. ביום 14.5.2015 גזר בית משפט השלום את עונשו של המבקש. במסגרת גזר הדין עמד בית משפט השלום על התמכרותו של המבקש לאלכוהול ועל כך שניתנו לו הזדמנויות רבות, אשר לא נוצלו על ידו, להשתלב במסגרת טיפולית. בית המשפט ציין כי שירות המבחן המליץ בעניינו של המבקש על ענישה מוחשית ומציבת גבולות. בית משפט השלום קבע, כי מתחם העונש ההולם למעשיו של המבקש נע בין מאסר על תנאי לבין שנת מאסר בפועל. כמו כן, בית המשפט מצא כי בעניינו של המבקש ראוי להשית עליו עונש המצוי בצדו הגבוה של מתחם הענישה, וזאת לנוכח היעדר תובנות מצדו באשר למצבו; אי-שיתוף הפעולה מצדו בהליכים הטיפוליים; התמכרותו לאלכוהול; והערכת שירות המבחן כי נשקפת ממנו מסוכנות מתמשכת לחזרה על עבירות. לפיכך, נגזר עונשו של המבקש כאמור בפסקה 1 לעיל.

4. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי. ביום 30.12.2015 נערך הדיון בערעורו של המבקש, אולם הוא לא התייצב בטענה שהוא חולה ומבלי שצירף תעודה רפואית. בית המשפט המחוזי קבע, כי בהעדר אישור רפואי כלשהו לא תינתן דחייה נוספת של הדיון והטיעון בערעור יישמע בהעדרו של המבקש. בא כוח המבקש הודיע כי הוא לא מוכן לטעון בהעדרו, ועל כן בית המשפט המחוזי דן בערעור כפי שהיה בפניו. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע כי לא נפלה שגגה בגזר הדין אשר מצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור. כן נקבע, כי בהתחשב בחומרת העבירה שביצע המבקש מדובר ברמת ענישה מתונה עד מאוד.

הבקשה למתן רשות הערעור

5. המבקש טוען כי הוא מנסה לטפל בהתמכרותו לאלכוהול ואף מבצע בדיקות יומיות המעידות על כך שהוא "נקי". לגרסתו, ביצוע עבודות שירות לא יאפשר לו להמשיך לפרנס את משפחתו, והם עלולים למצוא את עצמם ברחוב. בנוסף, המבקש עותר למנות לו סניגור ולדחות את ריצוי עבודות השירות עד למתן החלטה בבקשתו.

דיון והכרעה

6. עיינתי בבקשה, ובפסקי הדין של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור, ואני סבור כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה)) או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בענייננו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרונית שכזו והמבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" בהתאם להלכת חניון חיפה. מעיון בבקשה עולה, כי טענותיו של המבקש נוגעות לעניינו הפרטני בלבד, אינן מעלות כל סוגיה כללית או שיקולי צדק מיוחדים ואינן מהוות חידוש ביחס לטענות שהעלה בבית משפט השלום ובערעורו לבית המשפט המחוזי.

7. טענתו היחידה של המבקש נוגעת לחומרת העונש שהשית עליו בית משפט השלום. הלכה היא כי טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.5.2015)). בענייננו, כפי שקבעו אף שתי הערכאות הקודמות, עונשו של המבקש נמצא על הצד המקל ביחס לחומרת מעשיו ואיננו מוצא מקום להתערב בו.

8. לנוכח התמשכותם של ההליכים בעניינו של המבקש והיעדרותו מהדין בבית המשפט המחוזי, ובשים לב לכך שלא מימש את ההזדמנויות הרבות שניתנו לו להשתלב במסגרות טיפוליות, איננו מוצא מקום לקבל את הבקשה למינוי סנגור. על כל האמור, אין בידי לקבל אף את הבקשה למתן רשות ערעור.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית. לפיכך, ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע העונש. המבקש יתייצב לתחילת ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות על פי האמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ג' בשבט התשע"ו (13.1.2016).

שׁוֹפֵט